

Sygn. akt: *I C 1432/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Karpińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Salamońska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko (...) S. A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powódki M. G. kwotę 20.100,66 zł (dwadzieścia tysięcy sto złotych sześćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 marca 2014r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.062,54 zł (cztery tysiące sześćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt *I C 1432/15*

UZASADNIENIE

Powódka M. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 23.066,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w wyniku kolizji uszkodzeniu uległ jej pojazd marki R. (...). Dodała, iż pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłacił jej kwotę 22.347,05 zł. Zdaniem powódki kalkulacja sporządzona przez pozwanego została zaniżona. Powódka poniosła koszty sporządzenia kalkulacji w wysokości 250 zł. oraz z tytułu konieczności wynajęcia auta. Pozwany uznał roszczenie powódki w tym zakresie jedynie za okres 21 dni a nie jak żądała za 26 dni. Nadto poniosła szkodę związaną z kosztami holowania pojazdu. Pozwana wypłaciła jej jedynie kwotę 153,75 zł z tego tytułu wskazując, iż w przypadku holowania przez pomoc organizowaną przez (...) tyle wyniosłyby te koszty. Na roszczenie powódki składa się kwota: 22.056,90 zł tytułem różnicy między oszacowanym przez pozwaną a rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu, 250 zł tytułem kosztów kalkulacji, 206,25 zł tytułem różnicy między wypłaconą kwotą a kosztem poniesionym za holowanie, 553,50 zł tytułem różnicy między wypłaconą kwotą a poniesionym kosztem najmu pojazdu zastępczego.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ustalono koszty naprawy pojazdu powódki oraz wypłacono koszty holowania i najmu pojazdu zastępczego. Wypłacone odszkodowanie uwzględnia ceny części i usługi z rynku lokalnego. Pozwany zakwestionował prywatną opinię rzeczoznawcy, wskazując, iż ustalone w niej koszty naprawy są zawyżone. Zakwestionował również zasadność zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za czas dłuższy niż 21 dni. Pozwany zweryfikował koszty holowania wskazując, iż w przypadku skorzystania z usług za ich pośrednictwem koszt ten byłby niższy. Pozwany nie zgodził się z koniecznością uregulowania kosztów sporządzenia opinii prywatnej.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 5 lutego 2014 r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd M. G. marki R. (...).

Bezsporne

Szkody w pojeździe uniemożliwiły dalszą jazdę. Pojazd R. (...) został odholowany z miejsca kolizji drogowej. Koszt holowania pojazdu wyniósł 360 zł.

Dowód: faktura k. 15

Z uwagi na okres naprawy M. G. wynajęła pojazd zastępczy na okres 26 dni. Łączna wartość najmu pojazdu wyniosła 2.878,20 zł.

Dowód: faktura k. 18,

potwierdzenie wpłaty k. 19;

umowa najmu pojazdu zastępczego k. 20-21

M. G. zgłosiła szkodę do (...) S.A.

Dowód: akta szkody

Decyzją z dnia 26 lutego 2014 r. ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu kwotę 22.347,05 zł tytułem kosztów naprawy.

Dowód: akta szkody k. 23

Decyzją z dnia 12 marca 2014 r. ubezpieczyciel przyznał M. G. kwotę 153,75 zł tytułem holowania pojazdu, 2.324,70 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego przez okres 21 dni oraz 94 zł tytułem kosztów badania technicznego.

Dowód: akta szkody k.22

Pomimo odwołań poszkodowanej ubezpieczyciel utrzymał swoje stanowisko sprawie.

Dowód: akta szkody

Koszt naprawy pojazdu marki R. (...) przy użyciu dostępnych części oryginalnych wynosił 44.235,44 zł, zaś przy użyciu dostępnych części oryginalnych lecz nie sygnowanych logo producenta pojazdu 41.437,96 zł.

Dowód: opinia biegłego k. 75-96, 117, 128

Pojazd marki R. (...) został naprawiony w warsztacie nieautoryzowanym przy zastosowaniu używanych części oryginalnych.

Dowód: opinia biegłego k. 75-96, 117, 128

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Stan faktyczny w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z opinii biegłego oraz akt szkodowych.

Odnośnie zakwestionowanej opinii prywatnej trzeba wskazać, że nie była ona bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy albowiem wysokość szkody została w niej wyliczona w sposób zbliżony do tej wskazanej w opinii biegłego sądowego.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D.. Konieczne bowiem było ustalenie kosztów naprawy pojazdu powoda w zakresie uszkodzeń powstałych w dniu 5.02.2014 r., co wymagało wiadomości specjalistycznych.

Sąd uznał przedmiotową opinię za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii.

Opinia biegłego została zakwestionowana przez stronę powodową. Biegły w opiniach uzupełniających wziął pod uwagę postulaty powoda i uwzględnił je dokonując ostatecznego wyliczenia kosztów naprawy pojazdu. Powyższe wyjaśnienia biegłego były logiczne i jasne. Nie było jakichkolwiek podstaw, by opinię tę z jakichkolwiek względów uznać za nierzetelną czy niefachową.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wpływającemu z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania złożone przez powódkę, gdyż były jasne i spójne z zebrany materiałem dowodowym.

Okoliczności faktyczne takie jak zaistnienie zdarzenia drogowego, posiadanie ubezpieczenia OC sprawcy szkody u pozwanego czy powstanie szkody i zakres uszkodzeń w pojeździe nie były sporne. Ponadto nie był spornym fakt wypłacenia przez pozwanego odszkodowania w łącznej kwocie 24.919,50 zł. Sporna pozostawała natomiast kwestia faktycznej wysokości szkody

W ocenie Sądu roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Natomiast zgodnie z art. 36 ust. 1 zd. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych /Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm./ odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy /art. 436 § 2 k.c./, a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkoda. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej /tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410/.

W judykaturze przyjmuje się, iż obowiązek naprawienia szkody, powstałej wskutek wypadku komunikacyjnego, przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać /vide: wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007, I ACa 1179/06, Lex 298601, wyrok SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410, uzasadnienie uchwały SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, niepubl./.

Zgodnie z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego /restytucja naturalna/, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku /zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 549/.

Przepis art. 363§1 k.c. obok roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego pozwala kształtować roszczenie odszkodowawcze w postaci obowiązku zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Suma pieniężna stanowiąca odszkodowanie odpowiadać ma wysokości szkody, dlatego też w tym wypadku ustalenie rozmiaru doznanej szkody ma istotne znaczenie.

Powód żądał zapłaty sumy pieniężnej wskazując, że dochodzi kwot: 22.056,90 zł tytułem różnicy między oszacowanym przez pozwaną a rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu, 250 zł tytułem kosztów kalkulacji, 206,25 zł tytułem różnicy między wypłaconą kwotą a kosztem poniesionym za holowanie, 553,50 zł tytułem różnicy między wypłaconą kwotą a poniesionym kosztem najmu pojazdu zastępczego. Jak już wyżej wspomniano pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, natomiast sporna była wysokość odszkodowania.

Wysokość szkody Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego. Biegły wskazał, iż koszt naprawy pojazdu powoda przy zastosowaniu dostępnych części oryginalnych wynosi 44.235,44 zł zaś przy zastosowaniu dostępnych części oryginalnych lecz nie sygnowanych logo producenta pojazdu wynosi 41.437,96 zł.

Mając na uwadze powyższe należało przyjąć, iż pozwany nie zrekompensował powódce w całości poniesionego uszczerbku majątkowego w związku z kolizją drogową zaistniałą w dniu 5 lutego 2014 r. i bezpodstawnie obniżył należne jej odszkodowanie wypłacając jedynie kwotę 22.347,05 zł tytułem kosztów naprawy.

Reasumując Sąd ustalił, iż szkoda powódka w związku z kosztami naprawy pojazdu wynosiła 41.437,96 zł. Mając na uwadze wypłatę przez pozwanego na rzecz powódki kwoty 22.347,05 zł, uzasadnionym było zasądzenie na jej rzecz dodatkowo kwoty 19.090,92 zł .

Pozwem objęte zostało również żądanie odszkodowania za wynajem pojazdu. Powódka dochodziła kosztów związanych z wynajmem pojazdu za okres 26 dni, przy czym pozwany przyznał jej odszkodowanie za 21 dni. Pozwany zakwestionował zasadność roszczenia za pozostałe 5 dni.

Powództwo w tym zakresie, co do zasady było uzasadnione, w świetle aktualnych poglądów orzecznictwa, wskazujących, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego nie służącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała SN z 17.11.2011r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Według tego poglądu, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów – celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia.

Za wydatek niezbędny (celowy) należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu. Dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego uzasadnia wnioski, że celowymi i ekonomicznie uzasadnionymi wydatkami na najem pojazdu zastępczego są koszty najmu ponoszone w okresie koniecznym do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu. W przedmiotowej sprawie za uzasadniony czas najmu uznać należy okres 26 dni tj. okres od chwili powstania szkody do chwili wypłaty powódce odszkodowania. Pozwany nie kwestionował wysokości stawki wynajmu pojazdu, tym samym za uzasadnione należało uznać żądanie zwrotów kosztów najmu pojazdu w wysokości 2.878,20 zł (26 dni x 110,705 zł). Wobec zwrotu przez pozwanego kwoty 2.324.70 zł do wypłaty na rzecz powódki pozostała kwota 553,50 zł.

Powódka w niniejszej sprawie domagała się również kwoty 206,25 zł za holowanie pojazdu.

Sąd uznał za zasadne przyznanie powódce odszkodowania również i w tym zakresie. Powódka wykazała, iż w wyniku kolizji pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy i koniecznym było jego odholowanie. Powódka domagała się rzeczywiście poniesionych kosztów, co udokumentowała przedłożonymi fakturami. Na uwagę nie zasługiwały twierdzenia strony pozwanej, iż zasadny koszt holowania wynosił mniej, gdyż powódka mogła skorzystać z usług holowania oferowanych przez pozwanego. Wskazać należy, iż powódka nie miała obowiązku skorzystania z usług proponowanych przez ubezpieczyciela. Tym samym należało zasądzić na jego rzecz kwotę 206,25 zł.

Z kolei odnośnie pokrycia kosztów sporządzenia prywatnej wyceny wskazać należy, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego /Uchwała SN z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04/. W uzasadnieniu tejże uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że: „ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody”.

Zdaniem Sądu koszty opinii prywatnej poniesione przez powódkę mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, a poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I wyroku przyznał powódce kwotę 20.100,66 zł, na którą składa się: kwota 19.090,92 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, kwota 250 zł tytułem sporządzonej opinii prywatnej, kwota 553,50 zł zwrotu kosztów najmu pojazdu oraz kwota 206,25 zł tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu.

Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 20.100,66 zł od dnia 8 marca 2014 r. zgodnie z żądaniem pozwu.

W pkt II wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach orzeczono stosownie do treści art. 100 k.p.c., przy czym Sąd uznał, że powódka uległa jedynie co do nieznacznej części żądania i dlatego orzeczono obowiązek zwrotu całości kosztów od pozwanej tj. kwoty 4.062,54 zł. W przedmiotowej sprawie na koszty procesu złożyły się: opłata od pozwu 1.154 zł, zaliczka na biegłego 491,54 zł opłata od pełnomocnictwa 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł.